

Krúdy Gyula, aki Óbudát „az álom és a szegénység városának” nevezte, a Templom utca 15-ös számú házban lakott. Egykori lakóházának falán emléktáblát látunk.

Krúdyt a szegénység kergette Óbudára, ahogy maga írta: „Szindbád olyanformán vetődött az óbudai partra, mint egy hajótörött, akinek nem volt válogatnivalója a menekülés módjában.”

Krúdy a cizellált, kis történetek mestere, ilyeneket írt Óbudáról is. A Flórián téren eszünkbe jut, hogy Flórián neve napját egykor búcsúmulatsággal ünnepelték meg (*Az óbudai Flórián*).

Krúdy elbeszéli, hogy az óbudaiak 1867 óta kérik, követelik, hogy hidat építsenek számukra, de a híd csak nem épült fel. Olyan makacs óbudai is akadt, aki hatvan éven át nem ment Pestre, mert megfogadta, hogy csak az új, óbudai hídon fog átmenni (*Ódonságok városa*). Krúdy mellsobrát az Árpád-híd mellett, a Korvin Ottó téren állították fel. A szobrot Gyenes Tamás készítette, 1958-ban leplezték le.

5. Krúdy Gyula mellszobra. Gyenes Tamás alkotása, MTI

A nyíregyházi rádió épületének falán Krúdy Gyula emléktábláját látjuk. Krúdyék háza állt egykor ezen a helyen. Az író a Vörös Hadsereg útja 8-as számú házban született és a 42-es számúban lakott.

Krúdy a XX. századi író érzékenységgel, ösztönösen és tudatosan szülőföldjének minden emlékét magába szivta. Látás, hallás, ízlés és tapintás útján érzékelte mindazt, amit a szülőváros, a Nyírség jelentett, és a gazdag élményanyag egész életében elkísérte, bár sok más táj, majd a főváros is megragadta érzékszerveit, idegrendszerét. Ifjúkori emlékeit minden írása őrzi, mégis elsősorban nyírségi témájú, hangulatú írásaira gondolunk, amikor emléktáblája előtt állunk. Egymás után jelennek meg regényeinek, novelláinak képei, hangulatai, ízei és illatai. Aki Krúdy szülőföldjére készül, annak elsősorban a következő műveket ajánlhatjuk: *Nyírség, Nyíri csend, Pajkos Gaálék, Az álmok hőse, Napraforgó, Az utolsó gavallér, Valakit elvisz az ördög.*

Rákos Sándor, a nyíregyházi Kossuth Gimnázium egykori diákja, így emlékezik vissza a városra és Krúdyra:

Hideg falakra tűz a holdsugár,
Kékes ködben puhán lebeg a táj.
Szekér zörög végig a városon,
álmos kocsis bóbiskol a bakon.

Prémkucsmában — huj, be fagyos a szél! —
késő éjjel megyek hazafelé.
Bánat kísér, mint régi ismerős,
úgy érzem magam, mint egy Krúdy-hős.

Tíz éve ennek. . . Azt az éjszakát
és a várost, ahol ifjúkorát
töltötte Krúdy, messze hagytam én —
talán álom volt múltam éjjelén.